

til et Bureau, men det tror jeg ikke, vi have at befrygte her. Jeg tror ikke, at Loven vil faae en saa udstrakt Benyttelse, at man behøver at befrygte en saa overvældende Masse af Anmeldelser af disse Mærker, at der vil kunne komme Konfusion imellem dem, og derved Kontrollen vanskelig-gjøres med Hensyn til, hvorvidt de komme hverandre for nær eller ikke. Jeg synes, det maa ilige Grad være et naturligt Onske for den ene som for den anden Klasse af Producenter, at de have Ud-gang til en sikker og udelukkende Brug af deres Varemærker, og jeg har derfor ikke havt Betænkelighed ved at give Loven en saa vid Udstrækning som mulig. Det forekommer mig ogsaa, at der kunde indeholdes nogen Beroligelse deri, at der er forbundet nogle Omkostninger med Enhvervelsen af denne Ret, saa at, naar det ikke har nogen virkelig Interesse for den Paagjældende, vil han vel ikke være villig til at gjøre nogen Beføstning derpaa. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Bogstaver som Benyttelse ved Varemærker maa jeg tilstaa, at man jo kan fremstille en Masse af Kollisioner mellem Mærkerne paa dette Omraade; man kan jo tænke sig visse Tilfælde, hvor der kan være en vis Ubillighed i, at en Mand ikke kan benytte sine Forbogstaver til Varemærker, uden at gjøre dem yderligere kjendelige ved en Tilføielse; men jeg tror i Virkeligheden ikke, at denne Sag har saa stor praktisk Betydning. Jeg skal imidlertid ganske lade dette som et underordnet Punkt henstaa til nærmere Overveielse. Jeg vilde ikke anse det for at være nogen stor Ulykke, om en Mand, der hidtil havde benyttet et Par Bogstaver som sit Varemærke, skulde i Medfør af Loven blive nødsaget til at sætte en Cirkel omkring dem eller noget lignende; men jeg vil dog bemærke, at, naar den ærede første Læser — Jeszen tror jeg det var, — saae en Fave for, at en Efterligning kunde blive mulig ved Benyttelsen af netop denne Mand's Bogstaver med en lille Modifikation, saa indeholder Loven ogsaa et Remedium derimod, idet det vil bemærkes i § 14, at det ikke er tilladt at benytte Mærker, som meget let kunne give Anledning til Forveksling. Den ærede Landsthingsmand for 4de Kreds (Jallefen) kom ind paa en Betragtning, som ganske vist ikke rammer dette Lovforslag, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at, selv om man til sat et Minimum for Straffen ind i denne Lov, saa vilde det dog ikke ramme det, som han mente, thi denne Lov har ikke med Forsaflinger at gjøre; den har kun at gjøre med en bevidst uberettiget Benyttelse af en Andens Varemærke, dog saaledes, at der ikke finder nogen Forringelse Sted i Kvaliteten af den Vare, som han sælger under dette Mærke. I det Dieblit, han benytter Mærket for at betegne en Vare af ringere Kvalitet, saa falder Sagen ind under Straffelovens § 278, og saa kommer han paa Vand og Brød eller i Forbedrings-

huset i indtil 2 Aar, ja, jeg tror endog, at der kan idømmes ham Straffearbejde i indtil 6 Aar, en Straf, som jeg haaber, at det ærede Medlem vil være tilfreds med. Men som sagt, dette Forhold ligger udenfor Lovforslagets Omraade. Det ærede Medlem fra Odense (B. Petersen) mente, at man kunde indbringe Anmelderne den Begunstigelse, at de kunde indlevere deres Etiketter til Optagelse i en Protokol, hvilket vilde være en Lettelse for dem. Jeg skal bemærke, at Bestemmelsen om det Maal, som Ufbildningen maa have, er foreslaaet af Hensyn til den Nødvendighed, at Varemærket maa optages i en Avis, og at det vilde være noget vanskeligt og omstændeligt der at optage Mærker eller Etiketter af større Dimensioner. Dette er jo imidlertid Smaating, hvorom man kan have forskellige Meninger. — Jeg har vistnok ikke ganske tydelig forstaaet det ærede Medlems Bemærkning, da han talte om, at Netten til et Varemærke kunde overbrages fra Arvingerne til Andre i Løbet af eet Aar. Dette er ingen særlig Ret for Arvingerne i et Dødsbo, thi Enhver har Ret til at overdrage sit Varemærke til en Anden, naar han derom kan blive enig med ham. Deri indeholdes der altsaa ikke nogen særlig Forret for Arvingerne, men Sagen er den, at man har sat i Lovforslaget, at Netten skal gaa over paa Arvingerne, fordi man anser dette for billigt. Det kan jo være en Formuegenstand, en Værdi, som ligger deri, og naar man har sat eet Aars Begrænsning, saa er det, fordi man har ment, at denne Tid vilde være tilstrækkelig til, at Arvingerne kunne komme paa det Rene med, om Mærket i det Hele taget skal bruges af dem, eller om nogen Enkelt af dem — og da hvem af dem — skal have det. Naar det ærede Medlem mente, at der allerede ved Anmeldelsen til Dørigheden om Brugen af Mærket kunde være Anledning til at henlede Anmelderens Opmærksomhed paa, at Anmeldelsen maa, for at Beskyttelsen kan holdes i Kraft, fornyes inden 10 Aar, saa er det af den Slags Smaating, som jeg ikke tror have deres rette Sted i Loven; den Paagjældende har jo i Loven tilstrækkelig Sællighed til at erfare, at han skal forny sin Anmeldelse, naar han vil vedligeholde sin Ret. Der kan overhovedet være flere Hensigtsmæssighedshensyn, der kunde tages; men de have mere deres Plads i de Instruktioener, der muligen ville komme til at foreligge for de paagjældende Embedsmænd, end i selve Loven.

Jallefen: Min Tankegang var den: i Straffelovens §§ 277—78 er der ingen Minimumsbestemmelse, og uagtet man altsaa efter Straffeloven kan blive idømt en Bøde af 200 Kr. for Smaaforsæelser, saa ser jeg aldrig nogen anden Straf blive anvendt end 10 eller 20 Kr. Af den Grund ønsker jeg, at der i den her forelig-